

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3018/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Рујица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3715/18 од 05.04.2018. године, у седници од 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3715/18 од 05.04.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3715/18 од 05.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1. 287/18 од 16.05.2018. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању И 325/08, (раније И 371/08), и то по основу разлике зараде и накнаде зараде 62.962,00 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2005. године до исплате, на име трошкова парничног поступка 22.800,00 динара са законском затезном каматом од 27.12.2006. године до исплате и на име трошкова извршног поступка 3.600,00 динара са законском затезном каматом од 16.05.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за износе веће од досуђеног, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 3715/18 од 05.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем израженим у пресуди Врховног касационог суда Рев 787/2019 од 14.03.2019. године, о обавези тужене да тужиља накнади штету у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 12.03.2018. године, тужиља је тражила накнаду штете у укупном износу од 93.180,00 динара.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведеног разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић